

Sygn. akt VIII AKa 158/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Sławomir Machnio

Sędziowie: SA – Michał Lasota

SO (del.) – Piotr Bojarczuk (spr.)

Protokolant: – Weronika Grieger

przy udziale prokuratora: Elżbiety Potoczek - Bara

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2024 r.

sprawy:

- 1. M. S. urodz. (...) w S. w T., syna S. i E.,*
- 2. P. Z. urodz. (...) w P., syna Z. i B. z d. N.,*
- 3. D. R. urodz. (...) w P., syna R. i B. z d. B.,*
- 4. C. S. urodz. (...) w P., syna Z. i M. z d. P.,*
- 5. R. G. urodz. (...) w R., syna M. i A. z d. K.,*
- 6. P. D. urodz. (...) w P., syna W. i A. z d. K..*

oskarżonych z art. 258 § 3 k.k. i inne.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 07 lutego 2022 r. sygn. akt XVIII K 242/20

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. oddaje oskarżonego P. D. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;*
- II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

--	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AK 158/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lutego 2022 roku, sygn. akt XVIII K 242/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

	<p> Obrońca oskarżonego M. S. zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku a to: art. 4, 5, 7 i 410 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego M. S. o dowolnie oceniony materiał dowodowy z naruszeniem zasad obiektywizmu, domniemania niewinności, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji obraży w/w przepisów, obrońca zarzucam także: błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynów I i II, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż oskarżony M. S. dopuścili </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>	
--	--	---	--

się popełnienia
zarzucanych mu
czynów w
szczególności
udziału w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
oraz do
dokonywania
obrotu towarami
oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi w
sytuacji, gdy
prawidłowa
analiza
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w toku
postępowania, a
w szczególności
wyjaśnień
samego
oskarżonego
oraz zeznań
innych
współoskarżonych
i świadków
prowadzi do
wniosku, iż nie
miał on wiedzy
o charakterze
rozprowadzanych
towarów w
szczególności, że
są to perfumy
opatrzone
podrobionym
znakiem
towarowym a
przez to nie
popełnił on
zarzucanych mu
czynów. Nadto
w razie nie
przychylenia się
do apelacji w

powyżej
wskazany
zakresie, co do
winy
oskarżonego na
podstawie art.
427 § 1 i 2 i
art. 438 punkt
4 k.p.k., obrońca
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucił rażąco
niewspółmierność
kary orzeczonej
względem
oskarżonego M.
S. i wymierzenie
jej w takiej
wysokości, która
umożliwia jej
zawieszenie
bądź odbycie w
warunkach np.
dozoru
elektronicznego.

Prokurator
powołując się na
treść przepisu
art. 438 pkt 1
kpk i art. 438
pkt 1 a kpk
wyrokowi temu
zarzucił obrazę
przepisów prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji
prawnej
przypisanej
oskarżonym w
postaci:

- art. 258 §
3 k.k. poprzez
niezasadne
przyjęcie, że
zachowanie
oskarżonego M.
S. opisane w pkt

I wyroku (pkt I aktu oskarżenia) związane z uczestnictwem w procederze związanym z obrotem odzieżą i perfumami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi stanowiło jedynie udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej jednoosobowo przez M. S., przy jednoczesnym stwierdzeniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje dostatecznych podstaw do przyjęcia, że M. S. wydawał samodzielnie polecenia pozostałym członkom zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie potwierdził, że podejmowane przez M. S. czynności realizowały znamiona współkierowania

zorganizowaną grupą przestępczą, ponieważ zdecydował on o podejmowaniu określonych zachowań przez członków grupy, o wynajmie magazynów, dokonywał płatności za wynajem oraz samodzielnie dysponował magazynami decydując kiedy zostaną one wykorzystane, jak też koordynował całokształt działalności zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się transportem towaru oznaczonego podrobionym znakiem towarowym w tej części, w jakiej działała ona na terytorium Polski;

- art. 258 § 1 k.k. i art. 258 § 3 k.k. - poprzez niezasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego P. Z. wskazane w pkt V aktu oskarżenia nie zrealizowało

znamion
przestępstwa z
art. 258 § 3 k.k.,
a zachowania C.
S., D. R. i R.
G. wskazane w
pkt XX, XXIX
oraz XXXVI
aktu oskarżenia
nie zrealizowały
znamion
przestępstwa z
art. 258 § 1 k.k.,
co skutkowało
uniewinnieniem
wymienionych
oskarżonych od
zarzutu
popelnienia tych
przestępstw (pkt
VII, XV, XXII
oraz XXVII
wyroku),
podczas gdy
materiał
dowodowy
zgromadzony w
niniejszej
sprawie pozwala
na przyjęcie,
że wymienione
osoby
zrealizowały
swoim
zachowaniem
zarówno
znamiona strony
przedmiotowej
jak i strony
podmiotowej
wskazanego
występku z art.
258 § 1 k.k. lub
art. 258 § 3 k.k.,
a współdziałanie
wymienionych
osób w
procederze
związanym z
obrotem odzieżą

i perfumami
oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi
miało charakter
skoordynowany
i trwałe, a
poszczególne
osoby łączyła
wspólna chęć
popelniania
przestępstw i
gotowość do
działania na
rzecz wspólnego
interesu, co
zdecydowanie
wykraczało poza
granice
współsprawstwa
lub
pomocnictwa do
popelnienia
przestępstwa
stanowiąc udział
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej, a w
przypadku P. Z.
- kierowanie tą
grupą.

Ponadto
Prokurator (w
zakresie P. D.)
zarzucił obrazę
przepisów prawa
materialnego w
innym
przypadku niż
określone w pkt 1
w postaci art. 73
§ 2 k.k. poprzez
brak oddania
oskarżonego P.
D. pod dozór
kuratora w
związku z

zastosowaniem
wobec niego
środka
probacyjnego w
postaci
warunkowego
zawieszenia
wykonania
orzeczonej
wobec niego
kary łącznej 1
roku
pozbawienia
wolności (pkt
XXXVIII i pkt
XXXIX wyroku),
podczas gdy jest
to obligatoryjne
w stosunku do
sprawcy, który
z popełnienia
przestępstwa
uczynił sobie
stałe źródło
dochodu lub
popełnił
przestępstwo
działając w
zorganizowanej
grupie lub
związku
mającym na
celu popełnienie
przestępstwa, a
obydwie
wymienione
okoliczności
zostały przyjęte
przez Sąd w
opisie czynu z
art. 305 ust. 1 i
3 ustawy z dnia
30 czerwca 2000
roku Prawo
własności
przemysłowej i
art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art.
305 ust. 1 i 3
ustawy z dnia

30 czerwca 2000
roku Prawo
własności
przemysłowej w
zw. z art. 11 § 3
k.k. w zw. z art.
65 § 1 k.k. w zw.
z art. 12 § 1 k.k.
przypisanego P.
D. w pkt XXXVI
wyroku.

Pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego
zarzucił:

1. Obrazę prawa
materialnego, tj.
art. 46 § 1 i 2
k.k., wskutek ich
niezastosowania
i nieorzeczenia
w stosunku
do oskarżonych
środka
kompensacyjnego
w postaci
nawiązki na
rzecz spółki
(...), w sytuacji
gdy zaistniały
wszystkie
przesłanki dla
jego
obligatoryjnego
orzeczenia, tj.
wszyscy
oskarżeni zostali
skazani, po
stronie
pokrzywdzonych
zaistniała
szkoda, a
pokrzywdzone
spółki złożyły
stosowny
wniosek;

	<p>2. rażąco niewspółmierność kary poprzez niesłuszne niezastosowanie środka kompensacyjnego w postaci nawiązki, którego orzeczenie – wobec spełnienia określonych w art. 46 § 1 i 2 k.k. warunków, tj. skazania oskarżonych, zaistnienia szkody po stronie pokrzywdzonych i złożenia przez pokrzywdzone spółki stosownego wniosku – jest obligatoryjne.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutów naruszenia prawa materialnego z art. 438 pkt 1 k.p.k., który w konkluzji,</p>			

zdaniem
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego,
skutkował
naruszeniem art.
438 pkt 4
k.p.k. poprzez
naruszenie
przepisów w
zakresie środka
kompensacyjnego
w postaci
nawiązki, która
nie została
orzeczona na
rzecz
pokrzywdzonego
- właściciela
znaku
towarowego **G.**,
reprezentowanego
przez
skarżącego.
Zarzut ten
należy uznać za
niezasadny w
stopniu
oczywistym.
Autor apelacji
stwierdza, że
Sąd Okręgowy
naruszył
przepisy art. 46
§ 1 i 2
k.k., wskutek ich
niezastosowania
i nieorzeczenia
w stosunku
do oskarżonych
środka
kompensacyjnego
w postaci
nawiązki na
rzecz spółki
(...) - właściciela
znaku
towarowego **G.**
((...) -
zarejestrowanie

znaku dla
perfum.)
Istotnie, Sąd
orzekający w
I instancji nie
orzekł nawiązki
na rzecz tego
podmiotu (Spółki (...)),
jednakże w
punktach
wyroku: III, IX,
XVII, XXIV,
XXIX, XXXI,
XXXVII Sąd
orzekający w I
instancji orzekł
od oskarżonych,
w trybie art. 46
§ 2 k.k. na rzecz
pokrzywdzonych
nawiązki. Wśród
pokrzywdzonych
wskazana jest
firma (...), a
zatem rzeczony
środek
kompensacyjny,
po
uprawomocnieniu
się orzeczenia,
zostanie
przekazany na
rzecz podmiotu
legitymującego
się tytułem
prawnym do
rzeczonyj maki.
Zgodnie z art.
196 § 1 ustawy
z dnia 6
czerwca 1997 r.
Kodeks karny
wykonawczy w
razie orzeczenia
obowiązku
naprawienia
szkody lub
zadośćuczynienia
na rzecz osoby,

która nie brała udziału w sprawie, nawiązki lub świadczenia pieniężnego, sąd, z urzędu i bez pobierania jakichkolwiek opłat, przesyła tytuł egzekucyjny pokrzywdzonemu lub innej osobie uprawnionej.

Przepis § 1 nakłada na sąd, o którym mowa w art. 3 § 1 (w tym wypadku Sąd Okręgowy w Warszawie), obowiązek przesłania pokrzywdzonemu lub innej osobie uprawnionej, tytułu egzekucyjnego w każdym wypadku orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia, nawiązki lub świadczenia pieniężnego.

Obowiązek ten ma charakter bezwzględny; sąd działa z urzędu i nie pobiera jakichkolwiek opłat. Stosownie do § 391 ust. 1 Regulaminu czynność ta

powinna być dokonana bezzwłocznie, jednakże nie później aniżeli 14 dni po uprawomocnieniu się wyroku lub po zwrocie akt sądowi pierwszej instancji. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż wykonywanie orzeczenia, po jego uprawomocnieniu, skutkowało będzie ustaleniem przez sąd wykonawczy podmiotu reprezentującego markę **G.** - spółki (...) - właściciela tego znaku towarowego i na jego rzecz zostanie zrealizowane wykonanie tej części wyroku w zakresie tego świadczenia.

Odnosząc się do apelacji prokuratora stała się ona zasadna w części.

Oczywiście zasadnie

Prokurator (w zakresie P. D.) zarzucił obrazę przepisów prawa

materialnego w innym przypadku niż określone w pkt 1 w postaci art. 73 § 2 k.k. poprzez brak oddania oskarżonego P. D. pod dozór kuratora w związku z zastosowaniem wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności (pkt XXXVIII i pkt XXXIX wyroku).

Zaistniały błąd dostrzegł także Sąd meriti, który w części 4 uzasadnienia (KARY) stwierdził, że w związku z orzeczeniem warunkowego zawieszenia orzeczonej względem oskarżonego P. D. kary z warunkowym jej zawieszeniem, zgodnie z art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., w takim wypadku dozór

kuratora jest
obligatoryjny.

Zważywszy na
to, że orzeczenie
tego środka
związanego z
poddaniem
sprawcy próbie
jest
obligatoryjne w
stosunku do
sprawcy, który
z popełnienia
przestępstwa
uczynił sobie
stałe źródło
dochodu lub
popełnił
przestępstwo
działając w
zorganizowanej
grupie lub
związku
mającym na
celu popełnienie
przestępstwa,
dlatego też Sąd
Apelacyjny
dokonał zmiany
orzeczenia Sądu
Okręgowego w
tym zakresie.

Natomiast za
niezasadny Sąd
Apelacyjny uznał
zarzut i apelacji
oskarżyciela
publicznego w
zakresie
naruszenia
przepisu art. 438
pkt 1 kpk i art.
438 pkt 1 a kpk
czyli dokonania
obrazy
przepisów prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji

prawnej
przypisanej
oskarżonym w
postaci: art. 258
§ 3 k.k. poprzez
niezasadne
przyjęcie, że
zachowanie
oskarżonego M.
S. opisane w pkt
I wyroku (pkt I
aktu oskarżenia)
związane z
uczestnictwem
w procederze
związanym z
obrotem odzieżą
i perfumami
oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi
stanowiło
jedynie udział w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
kierowanej
jednoosobowo
przez M. S., oraz
art. 258 § 1 k.k.
i art. 258 § 3
k.k. - poprzez
niezasadne
przyjęcie, że
zachowanie
oskarżonego P.
Z. wskazane
w pkt V
aktu oskarżenia
nie zrealizowało
znamion
przestępstwa z
art. 258 § 3 k.k.,
a zachowania C.
S., D. R. i R.
G. wskazane w
pkt XX, XXIX
oraz XXXVI
aktu oskarżenia

nie zrealizowały
znamion
przestępstwa z
art. 258 § 1 k.k.,
co skutkowało
uniewinnieniem
wymienionych
oskarżonych od
zarzutu
popelnienia tych
przestępstw.

Na wstępie,
w kontekście
zarzutu
naruszenia
prawa
materialnego,
odnieć się
należy do oceny
materiału
dowodowego
dokonanej przez
Sąd Okręgowy,
które stały się
podstawą
przyjętej
kwalifikacji
prawnej i
wydanych
decyzji w
zakresie zmiany
też kwalifikacji
oraz
uniewinnienia
oskarżonych od
zarzucanych im
w części czynów.
Wbrew
twierdzeniom
prokuratora w
zakresie pkt 1
apelacji
kontestujących
przyjętą
kwalifikację
przez Sąd
Okręgowy, nie
sposób dostrzec,
by Sąd meriti

rozpoznający sprawę dopuścił się błędu w ocenie materiału dowodowego oraz orzekał w sprzeczności z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji szczegółowo wskazał zakres materiału dowodowego, któremu przyznał walor wiarygodności oraz nakreślił, którym dowodom i z jakich przyczyn waloru tego odmówił. W pkt. 2.1 i 2.2 uzasadnienia znajduje się szczegółowa analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień oskarżonych i zbędnym jest ponowne przywoływanie tych rozważań w uzasadnieniu Sądu odwoławczego albowiem Sąd

Apelacyjny w
całości je
potwierdza i
uznaje za
zasadne.

Twierdzenia
oskarżyciela
publicznego
zawarte w
uzasadnieniu
apelacji
pozostają
oderwane od
realiów
postępowania i
w istocie
stanowią
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami
stanu
faktycznego,
których dokonał
Sąd Okręgowy.
W szczególności
apelacja
Prokuratora
wydaje się
pomijać treść
jednoznacznych,
konsekwentnych
i pełnych
wyjaśnień
złożonych przez
P. Z. oraz
R. G., gdzie
w sposób jasny
dokonują oni
opisu
dokonywanych
przez siebie
transakcji,
sposobu
przywozu
towarów z T.
na polski obszar
celny, sposobu
dystrybucji tego
towaru oraz

roli, jaką w tej dystrybucji odgrywali pozostali oskarżeni. Wyjaśnienia oskarżonych wspomagane są zeznaniami przesłuchiwanymi świadków: R. S., M. K., M. D., M. M. (3), M. B., D. S. i innych.

Nie powielając zasadnej argumentacji powołanej przez Sąd Okręgowy w tym zakresie, na początek przywołać należy treść art. 258 § 1 k.k., który stanowi, że kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (sankcja obowiązująca na datę działania oskarżonych).

Grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo, czy luźna grupa osób

zamierzających
popelnić
przestępstwo.
Istotą
"zorganizowania"
jest więc
istnienie
wewnętrznej
struktury
organizacyjnej
(choćby z niskim
stopniem
zorganizowania),
o określonej
trwałości oraz
występujące w
niej więzy
organizacyjne
oparte na
porozumieniu,
zaś elementami
pozwalającymi
na
wyodrębnienie
takiej
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
wspólne
planowanie
przestępstw,
akceptacja celów
oraz
skoordynowany
sposób
działania.
Wystarczy, że
grupa taka
posiada trwałą
strukturę
poziomą - z
reguły ze stałym
gronem
uczestników
koordynujących
jej działalność
według
ustalonych
reguł. W
przypadku grupy

przestępczej nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 marca 2023 r. II AKa 247/22). Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonych P. Z. i R. G. wskazuje, że oskarżeni: P. Z., C. S., D. R. i R. G. takiej grupy nie stworzyli. Nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że

w kontekście
działania tych
oskarżonych
istniała w
realiach sprawy
zorganizowana
struktura osób,
grupa
charakteryzująca
się pewną
trwałością, która
miała na celu
dokonywanie
przestępstw
przeciwko
wiarygodności
dokumentów,
prawa własności
przemysłowej
lub innych
przestępstw
skarbowych.
Brak było jednak
wyraźnego
inicjatora tego
procederu, który
pełniłby
jednocześnie
kierowniczą rolę
względem
pozostałych
oskarżonych.
Dokonywanie
tego działania
odbywała się
przy realizacji
wspólnego
przestępczego
modelu
postępowania
„biznesowego”
jednakże nie
opartego na
modelu
strukturalnym,
choćby
częściowej
wzajemnej
zależności.
Każdy z

oskarżonych był inicjatorem owego przedsięwzięcia i ich pozycja była równorzędna, bez systemu „polecenie – wykonanie”. Brak było wyraźnego uzgodnienia, co do podziału ról w zakresie nabywania podrobionych towarów za granicą i organizacji jego transportu do Polski. Sprzedażą podrobionych towarów zajmował się każdy oskarżonych, przy czym czynił to na własny rachunek prowadzonej działalności gospodarczej. Nie istniała choćby prowizoryczna hierarchia grupy, gdzie można byłoby wskazać osoby na jej szczycie oraz osoby realizujące przyznane im, uzgodnione role. Z całą pewnością przymiotu przywództwa nie można przypisać oskarżonemu P.

Z. względem C. S., D. R. i R. G.. Oskarżony ten dostarczał pozostałym oskarżonym jedynie towar, a następnie każdy z nich, na własną rękę określał strategię działania, dobierał swoich własnych klientów i każdy z nich, jako ostatnie ogniwo proceduru był beneficjentem osiągniętych zysków z przestępczej działalności, które nie były wspólnie dzielone. Odmienne stanowisko prokuratora w tym zakresie ma wyłącznie polemiczny charakter i abstrahuje od wcześniej przywołanej, obszernej relacji P. Z. oraz R. G., potwierdzonej zeznaniami świadków. Ocena zaś tych dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, przeprowadzona z zachowaniem zasady bezpośredniości, korzysta z

ochrony art. 7
k.p.k.

Kolejnym argumentem, zasadnie dostrzeżonym przez Sąd Okręgowy jest fakt, iż podstawowy element prowadzonej działalności przestępczej, czyli magazyny, w których przetrzymywany był przedmiot przestępstwa w postaci towarów o podrobionych znakach towarowych wynajmowane były przez każdego z oskarżonych na własną rękę i pod własnym zarządem, a o ich istnieniu i lokalizacji pozostali oskarżeni nie wiedzieli, co przeczy hierarchicznej strukturze logistycznej grupy. Argumentem potwierdzającym zasadność przyjętej przez Sąd meriti kwalifikacji prawnej względem oskarżonych: C.

S., D. R. i R.
G. w ramach
uniewinnienia
ich od zarzutu z
art. 258 § 1 k.k.,
jak również P.
Z. w kontekście
art. 258 § 3
k.k., jest fakt,
iż przedmioty
przestępstwa
pozyskiwali oni
z wielu źródeł,
nie ograniczając
się do towaru
dostarczanego
jedynie od P. Z..
Dostawcami R.
G. byli także A.
M. oraz M. C.,
co świadczy o
tym, iż relacje
oskarżonych
oparte były na
różnych i
luźnych
kontaktach
biznesowych i
pozyskiwaniu
towarów z
różnych źródeł
i nie stanowiły
zamkniętej
struktury
opartej na
jednym źródle
pochodzenia
towaru
następnie
podlegającego
hierarchicznej
dystrybucji. W
istocie oskarżeni
nie stworzyli
zorganizowanej
grupy
przestępczej, nie
działali w
strukturze
wieloosobowej,

nie istniały
pomiędzy nimi
zależności,
jakikolwiek
podporządkowanie,
układ
hierarchiczny,
nie łączył ich
wszystkich
wspólny cel,
dążenie do
osiągnięcia
skutku objętego
świadomością
każdego z nich.
P. Z., ani
pozostałym
oskarżonym, ani
też komukolwiek
innemu, nie
zlecał żadnych
zadań do
wykonania i
z niczego ich
nie rozliczał.
Prokurator
całkowicie
błędnie
utożsamiał
współdziałanie
oskarżonych,
zresztą o różnym
charakterze i
manifestujące
się w rozmaitych
nurtach oraz
konfiguracjach
osobowych,
występującą
pomiędzy nimi
kooperację,
współpracę, z
ich rzekomym
udziałem w
zorganizowanej
grupie
przestępczej.

Reasumując,
stwierdzić

należy, iż relacje o charakterze biznesowym, jakie istniały pomiędzy oskarżonymi: P. Z., C. S., D. R. i R. G. nie miały charakteru grupy przestępczej o jakiej mowa w art. 258 § 1 k.k., a w kontekście P. Z. - art. 258 § 3 k.k., zatem decyzja Sądu Okręgowego o uniewinnieniu oskarżonych w tym zakresie jest zasadna i zasługuje na utrzymanie w mocy.

Jako niezasadny Sąd odwoławczy uznał również zarzut 1 apelacji oskarżyciela publicznego w zakresie obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 258 § 3 k.k. poprzez niezasadne uznanie, że zachowanie oskarżonego M. S. opisane w pkt I wyroku (pkt I aktu oskarżenia) związane z uczestnictwem w procederze związanym z obrotem odzieżą i perfumami

oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi
stanowiło
jedynie udział w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
kierowanej
jednoosobowo
przez M. S.,
a nie stanowiło
przestępstwa
kierowania tą
grupą. Analiza
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego, w
odniesieniu do
osoby
oskarżonego M.
S., pozwala na
stwierdzenie, iż
decyzja Sądu
Okręgowego o
zmianie
kwalifikacji
prawnej i
przyjęciu, iż
oskarżony
wypełnił
znamiona czynu
z art. 258 § 1 k.k.
była zasadna.
Kierowanie
zorganizowaną
grupą
przestępczą ma
dynamiczny
charakter i
polega na
faktycznym
sprawowaniu
kontroli nad
działalnością
członków grupy,
możliwości
wydawania

poleceń i
podejmowania
zasadniczych
decyzji.
Wystarczające
jest, że pozostali
sprawcy
dobrowolnie
podporządkowują
się autorytetowi
kierującego.
(vide: Wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
dnia 29
listopada 2023 r.
VIII AKa 51/23).
Oceniając
działanie
oskarżonego M.
S. nie możemy
jednoznacznie
stwierdzić aby
jego rola miała
charakter
kierowniczy
względem
oskarżonych R.
G. i P.
D. w zakresie
działalności
określonej w
pkt I aktu
oskarżenia. Jak
słusznie zauważył
Sąd Okręgowy,
co bezpośrednio
wynika z
wyjaśnień R. G.,
które zasługują
na wiarę,
oskarżony
pojawiał się w
realizowanym
procederze
przestępczym na
zaawansowanym
etapie jego
realizacji i

przyjął pozycję
pomocnika
swojego brata
M. S., który
niewątpliwie był
postacią
kluczową dla
obrotu towarami
podrobionych
marek i to
on faktycznie
kierował tymi
działaniami. M.
S. dozorował
pracę R. G.
i to on
sprowadzał oraz
organizował
przedmioty
przestępstwa w
T.. Przy braku
jednoznacznych
dowodów
pozwalających
na wykazanie
kierowniczego,
przywódczego
charakteru dla
roli M. S.
zasadnie Sąd
meriti
zastosował w
sprawie
dyrektywę art. 5
§ 2 kpk i przyjął
kwalifikację
korzystniejszą
dla oskarżonego,
czyli w tym
wypadku udział
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej z
art. 258 §
1 k.k. Urząd
Prokuratora
selektywnie
cytuje oraz
dokonuje

interpretacji
poszczególnych,
wrywanych z
kontekstu,
fragmentów
uzasadnienia
Sądu
Okręgowego, nie
potrafi jednak
również wskazać
dowodów, które
w sposób
jednoznaczny i
nie budzący
wątpliwości
pozwalałyby
wskazać te
elementy działań
oskarżonego M.
S., które
czyniłyby jego
osobę liderem,
zarządzającym
lub nawet
współzarządzającym
przestępczym
procederem.
Fakt, iż
oskarżony
dokonywał
płatności oraz
zarządzał
magazynami nie
czyni jego osoby
automatycznie
przywódcą lub
zastępcą
przywódcy
grupy,
przywódcą jakim
niewątpliwie był
M. S.. Ta rola
była oczywiście
istotna ale
wynikać ona
mogła z
dokonanego
podziału
obowiązków
pomiędzy

oskarżonymi
oraz wynikać
mogła z
większego
zaufania, jakim
do M. S.
miał jego brat
M.. Wskazać
jeszcze należy, że
sam prokurator
dostrzega
zasadność
wnioskowania
Sądu meriti
nie wskazując
literalnie w
pisemnych
motywach
apelacji
konkretnych
dowodów
osobowych lub
w postaci
dokumentarnej,
które
pozwoliłyby
obalić
rozumowanie
Sądu
Okręgowego i z
których
wynikałoby, że
M. S. zarządzał
lub
współzarządzał
grupą
przestępczą.
Przyjęcie
odmiennego
założenia
wskazanego w
uzasadnieniu
apelacji,
sugerującego że
nie przekreśla
to możliwości
ustalenia tego
faktu poprzez
wykluczenie
przeciwnej

wersji i
odmiennej,
surowszej
kwalifikacji dla
działania
oskarżonego,
jawi się jako
bezzasadne
wnioskowanie
na niekorzyść
oskarżonego M.
S., i nieoparte
jest żadnymi
innymi
ustaleniami w
tym zakresie,
a które oparte
byłyby na
konkretnym,
wskazanym
materiale
dowodowym.
Brak jest
materiału
dowodowego
pozwalającego
na poczynienie
takiego
ustalenia, a
nadto w realiach
przedmiotowej
sprawy,
przychylenie się
do wersji
prezentowanej w
skardze
prokuratorskiej
implikowałoby
konieczność
wyeliminowania
dobrodziejstwa
płynącego z art.
5 § 2 k.p.k. co
do oskarżonego
M. S., a
co skutkowałoby
naruszeniem
jego
konstytucyjnych
praw w postaci

domniemania
niewinności.

Jako niezasadny
w stopniu
oczywistym
ocenić należy
zarzut apelacji
obrońcy
oskarżonego M.
S. jakoby w
niniejszej
sprawie miała
miejsce obraza
przepisów
postępowania,
mogącą mieć
wpływ na treść
wyroku a to: art.
4, 5, 7 i 410 k.p.k.
poprzez oparcie
orzeczenia o
winie
oskarżonego M.
S. o dowolnie
oceniony
materiał
dowodowy z
naruszeniem
zasad
obiektywizmu,
domniemania
niewinności,
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
w konsekwencji
obrazy w/w
przepisów.
Obrona podnosi
także błąd w
ustaleniach
faktycznych w
zakresie czynów
I i II, przyjętych
za podstawę
orzeczenia,

mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż oskarżony M. S. dopuścili się popełnienia zarzucanych mu czynów w szczególności udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz do dokonywaniu obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a w szczególności wyjaśnień samego oskarżonego oraz zeznań innych współoskarżonych i świadków prowadzi do wniosku, iż nie miał on wiedzy o charakterze rozprowadzanych towarów w szczególności, że są to perfumy opatrzone podrobionym znakiem towarowym a

przez to nie
popenił on
zarzucanych mu
czynów. Na
wstępie należy
zaznaczyć, iż
zarzut z pkt. 1
apelacji obrońcy
oskarżonego M.
S., jak również
zarzut 1 apelacji
prokuratora
(która poddana
została analizie
powyżej),
dotyczący
wadliwej oceny
dowodów w
postępowaniu
zgromadzonych
i
niekwestionowanych
przez strony,
a zatem błąd
naruszenia
przepisów
postępowania,
który w
niniejszej
sytuacji
procesowej jest
błędem
pierwotnym w
stosunku do
stawianego
kolejno przez
Obronę zarzutu
błędu w
ustaleniach
faktycznych
będzie poddany
wspólnej ocenie
albowiem
zarzuty
apelacyjne oraz
ich uzasadnienie
sugerują, iż
obrońca
wskazuje na te
same rzekome

uchybień,
których dopuścił
się Sąd
Okręgowy,
oczywiście przy
odmiennej
biegunowo
argumentacji,
wobec czego
tak rozumiane
zarzuty apelacji
obrońcy M. S.
należało
rozważyć łącznie
z zarzutami
prokuratora.

Podzielić należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i jej
braku w
przypadku
innych,
pozostaje pod
ochroną
przepisu art.
7 k.p.k., jeżeli
zostało
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje
zgodne ze

wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 11.04.2018
r. sygn. IV
KK 104/18).
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne w
zakresie
sprawstwa i winy
oskarżonego M.
S., a nadto
wynikają one z
właściwie
ocenionego
materiału
dowodowego,
która to ocena
wypełnia
wszystkie
dyrektywy art.
7 k.p.k. i
art. 410 k.p.k.,
o czym mowa
był już powyżej
w kontekście
zarzutu apelacji
prokuratora.
Zatem
przedstawiona
ocena dowodów
została
przeprowadzona
prawidłowo i
jako kompletna,

nie wymagała korekty i uzupełnienia. Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny pozwała na stwierdzenie, że zarzuty sformułowane przez obrońcę M. S. oraz prokuratora w apelacjach nie zasługują na uwzględnienie. W niniejszej sprawie nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., jak również naruszenia art. 438 pkt. 4 k.p.k., ani innych przepisów, gdyż Sąd I instancji oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego, uzupełnił go w możliwym zakresie oraz słusznie uargumentował i uznał, że zarzucany oskarżonemu wypełnia dyspozycję z art. 258 § 1 k.k. jest prawidłowy, zaś wymierzona kara jest sprawiedliwa i adekwatna do

wymogów
Rozdziału VI
Kodeksu
karnego.

Dla zasadności
zarzutu
naruszenia art.
7 k.p.k., którego
w istocie dotyczą
zarzuty apelacji
obrońcy, na
co wcześniej
wskazywano, nie
wystarczy
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości, co
do stanu
dowodów (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego
sygn. V KK
68/2018 z
04.04.2018 r.).
W oczywisty
sposób nie
zostały
naruszone
przepisy art. 7
k.p.k. - tj. ogólne
dyrektywy
nakazujące
uwzględniać
okoliczności tak
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego, a
nadto nakaz
oparcia
rozstrzygnięć na
prawdziwych
ustaleniach
faktycznych.

W niniejszej
sprawie nie
doszło do obrazy

art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę, co do oceny zachowania oskarżonego M. S. zatem wniosek apelacji o zmianę wydanego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego jest w oczywisty sposób bezzasadny.

Ocena roli oskarżonego M. S., w ramach zarzutu I aktu oskarżenia została przedstawiona przy analizie zarzutu apelacji prokuratora, zatem ponowne przytaczanie tych argumentów dla potwierdzenia decyzji Sądu Okręgowego w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny jest bezcelowe.

Sąd Apelacyjny zwraca jedynie uwagę, iż

argument
podnoszony
przez obronę
o tym, że
iż oskarżony
nie miał wiedzy
o charakterze
rozprowadzanych
towarów w
szczególności, że
są to perfumy
opatrzone
podrobionym
znakiem
towarowym a
przez to nie
popenił on
zarzucanych mu
czynów jest
oczywiście
niezasadny. Sąd
Apelacyjny w
całości podziela
ocenę dowodów
dokonaną przez
Sąd Okręgowy
w kontekście
działalności
oskarżonego
zawarta w
pkt.2.1
uzasadnienia
wyroku. W
uzupełnieniu tej
argumentacji
można jedynie
dodać, iż
oskarżony miał
pełną wiedzę,
iż przedmiotem
obrotu są m.in.
perfumy
ekskluzywnych
marek (Tom
F., K., D. i
inne,) Cena tych
produktów w
sklepach
sieciowych
oscyluje w

granicach 100
– 200 EUR
za sztukę, zatem
doświadczenie
życiowe uczy,
iż w realiach
sprawy, gdzie
ceny tych
produktów
wyceniane były
na 10 – 20 EUR,
po stronie osoby
sprowadzającej i
odsprzedającej
musi rodzić się
obawa, iż towar
jest
nieoryginalny, a
zatem jego obrót
narusza przepisy
prawa.

Obrońca
oskarżonego M.
S., w razie nie
przychylenia się
do apelacji w
powyżej
wskazanym
zakresie, co do
winy
oskarżonego na
podstawie art.
427 § 1 i
2 i art. 438
punkt 4 k.p.k.,
zarzucił rażąco
niewspółmierność
kary orzeczonej
względem
oskarżonego M.
S. i wymierzenie
jej w takiej
wysokości, która
umożliwia jej
zawieszenie
bądź odbycie w
warunkach np.
dozoru
elektronicznego.

Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter

zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034). Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą. obrońca niezasadnie podniósł nadmierną surowość kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. S. w pkt V sentencji wyroku.

Wymierzona kara uwzględnia dostatecznie czasokres działalności przestępczej i wielkość należności narażonych na uszczuplenie (tj. wprowadzanie

podrobionych marek na rynek), duży stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy sprawcy, w tym działanie z chęci zysku, osiąganie stałego źródła dochodu i działanie w ramach grupy przestępczej. Wbrew zdaniu obrońcy, brak jest jednak rzeczywistej skruchy i żalu ze strony oskarżonego, skoro nie przyznał się w całości do winy tzn. do działania w zorganizowanej ramach grupy przestępczej i minimalizował swój udział w nielegalnym procederze. Trudno także przyjąć, aby wykazał krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Brak było również podstaw do zmiany kary grzywny za czyn z pkt II, która jest odpowiednio do dużego stopnia społecznej szkodliwości

czynu II i stopnia winy sprawcy, w tym działania z chęci zysku, osiągnięcia stałego źródła dochodu i działania w ramach grupy przestępczej. Reasumując, wymierzone kary oskarżonemu M. S. nie są nadmiernie łagodne ani surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 k.k.. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że takie kary bezwzględnego pozbawienia wolności stanowiące składową kary łącznej oraz kara grzywny są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

Apelacja obrońcy nie zawiera argumentów, które

prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru kary. Nie naruszono zasady humanitaryzmu czy poszanowania godności człowieka, a argument, iż orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności nie będzie można zawiesić oraz nie będzie można jej wykonywać w ramach modyfikacji qazi wolnościowych nie jest podstawą do modyfikacji wymierzonej sankcji.

Wniosek

Obrońca oskarżonego M. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzekł odmiennie, co do istoty sprawy i uniewinnił M. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylił zaskarżony

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wyrok i
przekazał
sprawę do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
Okręgowemu w
Warszawie.

Prokurator –
zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
oddanie
oskarżonego P.
D. pod dozór
kuratora,
zgodnie z
dyspozycją art.
73 § 2
k.k., w związku
z warunkowym
zawieszeniem
kary łącznej 1
roku
pozbawienia
wolności.

Ponadto, zmianę
zaskarżonego
wyroku w części
objętej pkt I
wyroku poprzez
przyjęcie, że
przypisany M.
S. czyn stanowił
kierowanie
zorganizowaną
grupą
przestępczą, tj.
przestępstwo z
art. 258 § 3 k.k.
i wymierzenie
mu za ten
czyn kary 3
lat pozbawienia
wolności oraz -
przy
uwzględnieniu
powyższej

zmiany w
zakresie kary
jednostkowej -
orzeczenie
wobec M. S.
kary łącznej 4
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
zmianę
zaskarżonego
wyroku w
zakresie
wymiaru kary
łącznej, tj. pkt
XXXVIII -
XXXIX poprzez
oddanie
oskarżonego P.
D. pod dozór
kuratora,
zgodnie z
dyspozycją art.
73 § 2
k.k., w związku
z warunkowym
zawieszeniem
kary łącznej 1
roku
pozbawienia
wolności,
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd I
instancji w
zakresie
dotyczącym
oskarżonych:

- P. Z. w części
objętej pkt VII
wyroku, tj. o
czyn wskazany
w pkt V aktu
oskarżenia,

- D. R. w części objętej pkt XV wyroku , tj. o czyn z pkt XX aktu oskarżenia,

- C. S. w części objętej pkt XXII wyroku, tj. o czyn z pkt XXIX aktu oskarżenia,

- R. G. w części objętej pkt XXVII wyroku, tj. o czyn z pkt XXXVI aktu oskarżenia.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie od oskarżonych nawiązek na rzecz spółki (...).

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn wskazanych w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia, wnioski płynące z rozpoznawanych apelacji nie mogły zyskać aprobaty Sądu

Apelacyjnego lub uzyskały aprobatę częściową. Kontrolowany wyrok odpowiada prawu i brak jest podstaw do jego zmiany w zakresie postulowanym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, obrońcę oraz prokuratora (w części) lub wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym w instancji odwoławczej.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. NIE DOTYCZY.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

NIE DOTYCZY.

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>NIE DOTYCZY.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>NIE DOTYCZY.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lutego 2022 r. sygn. akt XVIII K 242/20 w części.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W sprawie nastąpiła obraza</p>		

przepisów prawa materialnego w innym przypadku niż określone w pkt 1 w postaci art. 73 § 2 k.k. poprzez brak oddania oskarżonego P. D. pod dozór kuratora w związku z zastosowaniem wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności (pkt XXXVIII i pkt XXXIX wyroku).

Zważywszy na to, że orzeczenie tego środka związanego z poddaniem sprawcy próbie jest obligatoryjne w stosunku do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie lub związku

<p>mającym na celu popełnienie przestępstwa, dlatego też Sąd Apelacyjny dokonał zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego w tym zakresie.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>NIE DOTYCZY.</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia</p>			
<p>NIE DOTYCZY.</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia</p>			
<p>NIE DOTYCZY.</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
NIE DOTYCZY.			
4.1.	NIE DOTYCZY.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
NIE DOTYCZY.			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
NIE DOTYCZY.			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa. Wyłożenie tych kosztów przez oskarżonych byłoby co najmniej znacznie utrudnione. Tym samym, należało orzec jak w punkcie 3 wyroku.	
7. PODPIS		
SSA Michał Lasota SSA Sławomir Machnio SO (del.) Piotr Bojarczuk		